

Та ето каква бѣше жената, за която не считаше себе си достоенъ и за чиято благословил той мечтаеше толкозъ врѣме. Та това бѣше онуй свѣтло създание, въ което му се чинѣше, че се криеше всичко хубаво и чисто, което смѣташе за оскърбено, когато произнасяше нейното име заедно съ името на Регина!

А Регина! опозорената, отритнатата Регина! Колко недосѣгаемо високо стоеше тя надъ тая хитра добродѣтель!

Изъ гърдитѣ му се изтрѣгна дивъ смѣхъ.

— Защо не ми каза ти изведнѣжъ, че се любите единъ-други?

Тя скокна.

— Това е клевета! — завика тя. — Азъ съмъ чиста, непорочна дѣвойка.

— Е... какво пъкъ, да не сте годени?

Тя пакъ почна да плаче, макаръ при това да не заборава да изтърси роклята си отъ праха

— О, Болеславъ! — хълцаше тя, — ти самъ си виновенъ! Защо ме накара да те чакамъ толкозъ много? И защо даде поводъ на хората да приказватъ за тебе толкозъ лошо? Па и съпротивлението на баща ми, което не бѣше възможно да се побѣди. Какво оставаше да правя азъ, клето момиче?

— Моля ти се, не се оправдавай, туй не ме безпокои, — отговори той весело.

— И ти не ми се сърдишъ?

— О, ни най-малко!

Млъчешката той придружи Елена до село, сбогува се приятелски съ нея и още веднѣжъ ѝ обѣща да направи всичко, което бѣше по силитѣ му, за да спаси годеника ѝ.

Тя му поблагодари, мило се поклони и си отиде.

Тѣй се свърши най-моцната му любовъ въ живота

Когато тѣсната ѝ сѣнка се скри задъ послѣднитѣ